

CECH KREJČOVSKÝ

Cech je řemeslnické nebo obchodnické sdružení, které hájilo práva a zájmy svých členů, dohlíželo na jakost a cenu výrobků, na výchovu učedníků a skládání mistrovských zkoušek. Plnil též úlohy zastupitelské, náboženské a společenské. V čele stáli cechmistři, určovali pracovní dobu kvalitu, množství (někdy i cenu) výrobků a postihy za šizení. Cílem bylo vyloučit konkurenci uvnitř města a udržet si monopolní pozici, proto vzbuzovali nevoli panovníků.

Cechy vznikaly ve středověkých městech hlavně během 13. - 15. století, v menších městech ještě i v 16. a 17. století. Rušeny začaly být ve druhé polovině 18. století a především v 19. století, neboť bránily vytváření konkurenčního prostředí a technologickému rozvoji.

Každý cech měl své zasedání, nejznámější obřad těchto zasedání byla tzv. „otevřená truhlice“. Otevření víka cechovní truhlice (často umělecky zdobené) znamenalo zahájení schůze, naopak zavření víka znamenalo její konec. Řešil-li se spor mezi mistry, bylo dovoleno se jen mírně rozčilovat, křičet a zlobit se. Každý se musel ovládat! Jinak se víko zavřelo a provinilec musel zaplatit do truhlice jako pokutu několik tolarů.

Součástí cechovního řádu bylo trestání mistrů, kteří podváděli a okrádali zákazníky. Byly to většinou velmi přísné tresty, v Jevíčku např. byla železná klec blízko dnešní kašny na náměstí, a do ní byli dávání šejdíři a lichváři až do roku 1788. U klece byl pranýř (sloup hanby), u kterého byli připoutáni obyčejně odsouzenci za přestupky v oblasti majetkového práva (krádeže, loupeže), někdy i mrskání, eventuálně vypovězení z města.

Cechy města Jevíčka

V Jevíčku bylo: v roce 1732 ... 8 cechů
 v roce 1733 ...13 cechů
 v roce 1804 ...16 cechů

Cech krejčích

Krejčovství je řemeslo, které se zabývá výrobou, opravami a úpravami šatstva, oblečení a oděvů. Muž, který vykonává toto povolání, se nazývá krejčí. Žena, která se zabývá krejčovstvím, se nazývá buďto švadlena nebo také dámská krejčová (pokud pracuje pouze pro dámy). Krejčí, dámské krejčové a švadleny se zabývají zejména střiháním látek a šitím. Šití se dříve provádělo pouze ručně pomocí nůžek, jehly a nití, dnes obvykle pomocí šicích strojů.

S nástupem průmyslové výroby v 19. a 20. století toto řemeslo postupně upadalo s tím, jak oděvní průmysl začal hromadně vyrábět konfekční zboží, nicméně nikdy zcela nezaniklo a přežilo do dnešních dob.

Řemeslo lze provozovat i amatérsky podomácku jako určitý druh specifického hobby.

Patronem krejčích je Jan Křtitel.

Toto řemeslo přetrvalo dodnes, základní úkoly se nezměnily. Krejčí bere míru, střihá látku, sešpendlí, sešije.

Užité nástroje: krejčovské nůžky, jehla, špendlíky - nástroje se promítají do **symboliky**.

V moderním krejčovském řemesle – užití šicích strojů.

Podle archivu města Jevíčka je doloženo, že první a nejstarší cech byl právě cech krejčích. Krejčovský cech by v Jevíčku velmi početný, například v roce 1732 zde bylo 15 krejčích.

1562 – krejčovský cech – cechovní artikule (řád) potvrzuje Jetřich Podstatský z Prusínovic a na Jevíčku. Artikule byly převzaté z Olomouce.

Krejčovské pomůcky, materiály a zařízení

- nůžky
- jehly
- nitě
- navlékač jehel
- náprstek
- krejčovské panny
- oděvní střihy (oděvní šablony)
- šicí stroj
- krejčovská křída
- látka
- knoflíky
- patentky
- zdrhovadla

CECH ŠEVCOVSKÝ

Cech je řemeslnické nebo obchodnické sdružení, které hájilo práva a zájmy svých členů, dohlíželo na jakost a cenu výrobků, na výchovu učedníků a skládání mistrovských zkoušek. Plnil též úlohy zastupitelské, náboženské a společenské. V čele stáli cechmistři, určovali pracovní dobu kvalitu, množství (někdy i cenu) výrobků a postihy za šizení. Cílem bylo vyloučit konkurenci uvnitř města a udržet si monopolní pozici, proto vzbuzovali nevoli panovníků

Cechy vznikaly ve středověkých městech hlavně během 13. - 15. století, v menších městech ještě i v 16. a 17. století. Rušeny začaly být ve druhé polovině 18. století a především v 19. století, neboť bránily vytváření konkurenčního prostředí a technologickému rozvoji.

Každý cech měl své zasedání, nejznámější obřad těchto zasedání byla tzv. „otevřená truhlice“. Otevření víka cechovní truhlice (často umělecky zdobené) znamenalo zahájení schůze, naopak zavření víka znamenalo její konec. Řešil-li se spor mezi mistry, bylo dovoleno se jen mírně rozčilovat, křičet a zlobit se. Každý se musel ovládat! Jinak se víko zavřelo a provinilec musel zaplatit do truhlice jako pokutu několik tolarů.

Součástí cechovního řádu bylo trestání mistrů, kteří podváděli a okrádali zákazníky. Byly to většinou velmi přísné tresty, v Jevíčku např. byla železná klec blízko dnešní kašny na náměstí, a do ní byli dávání šejdíři a lichváři až do roku 1788. U klece byl pranýř (sloup hanby), u kterého byli připoutáni obyčejně odsouzenci za přestupky v oblasti majetkového práva (krádeže, loupeže), někdy i mrskání, eventuálně vypovězení z města.

Cechy města Jevíčka

V Jevíčku bylo: v roce 1732 ... 8 cechů
 v roce 1733 ...13 cechů
 v roce 1804 ...16 cechů

Cech ševcovský:

Obuvnictví zvané též ševcovství je obor zabývající se výrobou obuvi. S ohledem na nejčastěji používané materiály je považován za odvětví kožedělného a textilního průmyslu. Osoba obuv vyrábějící se nazývá obuvník čili švec. Povolání ševce patří mezi tradiční řemesla.

Tradičním materiálem na výrobu bot v evropské kultuře byla kůže, proto byl výkon ševcovského řemesla často spojen obecněji se zpracováním kůže, například se sedlářstvím. Mezi speciální ševcovské potřeby patří ševcovské kopyto, šídlo, verpánek i speciální nitě dratev.

V obuvnictví je používána řada dalších materiálů, zejména guma, plast, juta, dřevo (dříve například dřeváky, dnes například podrážka u „korkových“ sandálů). Ruční výroba bot byla do značné míry nahrazena výrobou strojní, na čemž se během začátku 20. století podílel i český obuvník Tomáš Baťa, který z tehdejšího Československa udělal obuvnickou velmoc.

Patronem ševců je svatý Kryšpín. Postavy ševců se hojně vyskytují v lidových pohádkách.

1581 – ševcovský cech - mistři cechu vydávají tovaryšský řád

Použitá surovina: kůže hovězí, teletina, skopová – ne koňská kůže

Prováděné úkony: měření nohy, vytvoření papírového stříhu – měření – zkouška, krájení usní (zpracovaná kůže) a vlastní šití bot.

Pracovali dva druhy ševců v ševcovském cechu:

- **NOVINÍCI** (šili nové boty) a
- **VETEŠNÍCI (Prťáci či Refléři)** - prováděli opravy

Symbolika: zobrazovaly se tři škorňe s ostruhami paprskovitě rozložené. V některých případech se zobrazuje samostatná bota prostřelená šípem.

Ševci používali:

- ševcovskou trojnožku (verpánek)
- kůže na zpracování
- soubor ozdob na zdobení obuvi
- šablony – na vykrajování tvaru svršků atd.

CECH KLOBOUČNICKÝ

Cech je řemeslnické nebo obchodnické sdružení, které hájilo práva a zájmy svých členů, dohlíželo na jakost a cenu výrobků, na výchovu učedníků a skládání mistrovských zkoušek. Plnil též úlohy zastupitelské, náboženské a společenské. V čele stáli cechmistři, určovali pracovní dobu kvalitu, množství (někdy i cenu) výrobků a postihy za šizení. Cílem bylo vyloučit konkurenci uvnitř města a udržet si monopolní pozici, proto vzbuzovali nevoli panovníků

Cechy vznikaly ve středověkých městech hlavně během 13. - 15. století, v menších městech ještě i v 16. a 17. století. Rušeny začaly být ve druhé polovině 18. století a především v 19. století, neboť bránily vytváření konkurenčního prostředí a technologickému rozvoji.

Každý cech měl své zasedání, nejznámější obřad těchto zasedání byla tzv. „otevřená truhlice“. Otevření víka cechovní truhlice (často umělecky zdobené) znamenalo zahájení schůze, naopak zavření víka znamenalo její konec. Řešil-li se spor mezi mistry, bylo dovoleno se jen mírně rozčilovat, křičet a zlobit se. Každý se musel ovládat! Jinak se víko zavřelo a provinilec musel zaplatit do truhlice jako pokutu několik tolarů.

Součástí cechovního řádu bylo trestání mistrů, kteří podváděli a okrádali zákazníky. Byly to většinou velmi přísné tresty, v Jevíčku např. byla železná klec blízko dnešní kašny na náměstí, a do ní byli dávání šejdíři a lichváři až do roku 1788. U klece byl pranýř (sloup hanby), u kterého byli připoutáni obyčejně odsouzenci za přestupky v oblasti majetkového práva (krádeže, loupeže), někdy i mrskání, eventuálně vypovězení z města.

Cechy města Jevíčka

V Jevíčku bylo: v roce 1732 ... 8 cechů
v roce 1733 ...13 cechů
v roce 1804 ...16 cechů

Cech kloboučníků:

Použitý materiál: plst', hedvábí, sláma

Symbolika: symbolem kloboučníků byl jejich finální výrobek – klobouk.

Příprava materiálu: řemeslník si vyráběl plst' z ovčích, králíčích, zaječích a bobřích chlupů, (hrubá smíchaná srst se na rovné ploše promíchala napnutou strunou). Tímto „mrskáním“ se chlupy dokonale splely do sebe a tato směs se za vlhka a tepla lisovala v plst'. Při výrobě klobouků pracovník nejdříve zhotovil z plsti kornout a vytvaroval ho do zvoncovitého tvaru. „Zvon“ se natáhl na formu, kovovým „trdlem“ se dotvořil a drsnou rybí kůží se z klobouku „stáhl“ vlas. Pak se klobouk usušil, vyhladil a klížil.

Klobouky z hedvábí se dělaly z hedvábného plyše, formovaly se hrubým sukem, plátnem a lepenkou.

Slaměné se vytvářely z pšeničné a ječné slámy.

1790 – kloboučníci, seznam mistrů, odloučení boskovických kloboučníků od jevičského cechu se zamítá (1817)

Klobouk je znám už od antiky. Řekové nosili na hlavě takzvaný petasos, což byl klobouk s širokým okrajem, vyrobený ze slámy, plsti nebo kůže a vázal se řemínkem pod bradu. Staří Egypťané zase nosili tiáry, čepice z látky nebo kůže bohatě zdobené dekorem. V biedermeieru (umělecký směr) se stal módní novinkou měkký plstěný klobouk a hitem byly i fantasticky zdobené klobouky. „Velká záliba byla v krajkách, stuhách a květinách. V šatníku dobře situované dámy nesměl chybět ani cylindr. Dámy nosily tento mužský doplněk jako součást jezdeckého obleku“, říká Tamara Hájková z Národopisného muzea v Plzni.

Cylindr, tedy vysoký tvrdý klobouk válcovitého typu, byl součástí španělského pánského módního oděvu už v 15. století. V roce 1835 se ale objevuje novinka, takzvaný klak, což byl cylindr se sklápovacím mechanismem. „V místnosti se nosil složený v podpaží a přetrval až do roku 1914 jako součást plesové toalety. Ve druhé polovině 19. století se jako důstojné pokrývky objevují buřinky, cylindry a v létě slaměné klobouky se stuhou“, doplňuje Tamara Hájková. Šaty v období secese měly velmi jednoduchou splývavou formu, secesní klobouky ale byly mohutné a měly zaujmout. „Dámy na hlavě nosily vycpané ptactvo, napodobeniny různých pavouků, brouků nebo i netopýrů.“

V první polovině 20. století nosí ženy na venkově šátky, městské ženy klobouky. Reklamy na nové pokrývky hlavy nabízejí také různé módní domy. „V Plzni to byl například Moderna modelový dům dámských klobouků ve Františkánské ulici, známé kloboučnictví Dobeš nebo Tichý, která se specializovala na klobouky a čepice, a také se nacházela ve Františkánské ulici“, říká Tamara Hájková. Od druhé poloviny 20. století jsou klobouky na ústupu a pomalu vítězí čepice.

Patronem kloboučníků je svatý Klement.

CECH PEKAŘSKÝ

Cech je řemeslnické nebo obchodnické sdružení, které hájilo práva a zájmy svých členů, dohlíželo na jakost a cenu výrobků, na výchovu učedníků a skládání mistrovských zkoušek. Plnil též úlohy zastupitelské, náboženské a společenské. V čele stáli cechmistři, určovali pracovní dobu kvalitu, množství (někdy i cenu) výrobků a postihy za šizení. Cílem bylo vyloučit konkurenci uvnitř města a udržet si monopolní pozici, proto vzbuzovali nevoli panovníků

Cechy vznikaly ve středověkých městech hlavně během 13. - 15. století, v menších městech ještě i v 16. a 17. století. Rušeny začaly být ve druhé polovině 18. století a především v 19. století, neboť bránily vytváření konkurenčního prostředí a technologickému rozvoji.

Každý cech měl své zasedání, nejznámější obřad těchto zasedání byla tzv. „otevřená truhlice“. Otevření víka cechovní truhlice (často umělecky zdobené) znamenalo zahájení schůze, naopak zavření víka znamenalo její konec. Řešil-li se spor mezi mistry, bylo dovoleno se jen mírně rozčilovat, křičet a zlobit se. Každý se musel ovládat! Jinak se víko zavřelo a provinilec musel zaplatit do truhlice jako pokutu několik tolarů.

Součástí cechovního řádu bylo trestání mistrů, kteří podváděli a okrádali zákazníky. Byly to většinou velmi přísné tresty, v Jevíčku např. byla železná klec blízko dnešní kašny na náměstí, a do ní byli dávání šejdíři a lichváři až do roku 1788. U klece byl pranýř (sloup hanby), u kterého byli připoutáni obyčejně odsouzenci za přestupky v oblasti majetkového práva (krádeže, loupeže), někdy i mrskání, eventuálně vypovězení z města.

Cechy města Jevíčka

V Jevíčku bylo: v roce 1732 ... 8 cechů
 v roce 1733 ...13 cechů
 v roce 1804 ...16 cechů

Cech pekařů:

Pekařská technologie je velice stará a vznikla nejpravděpodobněji zároveň s obilnářstvím. Obilí jako základ výživy velké části lidstva se totiž musí nejprve zpracovat, obvykle mletím na mlýncích a ve mlýnech, zadělat s vodou a případně nechat vykynout na těsto, které se nakonec upeče. Tyto činnosti se zprvu dělaly v každé domácnosti, teprve později se z nich oddělilo specializované mlynářství a už ve starověkých městech vznikli samostatní řemeslníci, pekaři, kteří často měli i vlastní mlýny a sklady.

Pekařské bratrstvo v Praze je zmíněno k roku 1410. Ve středověku patřili vedle řezníků mezi nejbohatší řemeslníky, jejich činnost byla ale už od 14. století také předmětem úřední kontroly. Koš na potápění nepoctivých pekařů do řeky byl z Karlova mostu odstraněn až roku 1688.

Až do poloviny 20. století se rozlišovalo pekařství, cukrářství a ještě zvláštní řemeslo pecnářství, které se omezovalo jen na pečení chleba a bývalo často připojeno k mlýnům. V 19. století byly pekařské technologie (zejména kynutí) vědecky prozkoumány a koncem století se objevily první stroje, parní a později i elektrické a horkovzdušné pece. Dnes se většina pekařských výrobků vyrábí v průmyslových provozech, vedle toho se však udržely i menší živnostenské dílny, které se opět těší

zvýšené oblibě. Nabízejí čerstvé pečivo „přímo z pece“, různě zdobené pečivo, ručně pletené housky atd.

Patronem pekařů je svatý Honorius.

1692 – pekařský cech - Jindřich Ladislav Žalkovský potvrzuje artikule převzaté z Prostějova (papír, řeč česká)

Pekaři užívali: ošatky na kynutí chleba, sázecí lopaty (do pece)

Jevíčští pekaři měli mít vždy dostatek obilí, aby po celý rok se nevyskytl nedostatek chleba. V případě, že to svou nedbalostí zavinili, museli pekaři jako pokutu zaplatit radnici jednu kopu grošů.

CECH ŘEZNICKÝ

Cech je řemeslnické nebo obchodnické sdružení, které hájilo práva a zájmy svých členů, dohlíželo na jakost a cenu výrobků, na výchovu učedníků a skládání mistrovských zkoušek. Plnil též úlohy zastupitelské, náboženské a společenské. V čele stáli cechmistři, určovali pracovní dobu kvalitu, množství (někdy i cenu) výrobků a postihy za šizení. Cílem bylo vyloučit konkurenci uvnitř města a udržet si monopolní pozici, proto vzbuzovali nevoli panovníků

Cechy vznikaly ve středověkých městech hlavně během 13. - 15. století, v menších městech ještě i v 16. a 17. století. Rušeny začaly být ve druhé polovině 18. století a především v 19. století, neboť bránily vytváření konkurenčního prostředí a technologickému rozvoji.

Každý cech měl své zasedání, nejznámější obřad těchto zasedání byla tzv. „otevřená truhlice“. Otevření víka cechovní truhlice (často umělecky zdobené) znamenalo zahájení schůze, naopak zavření víka znamenalo její konec. Řešil-li se spor mezi mistry, bylo dovoleno se jen mírně rozčilovat, křičet a zlobit se. Každý se musel ovládat! Jinak se víko zavřelo a provinilec musel zaplatit do truhlice jako pokutu několik tolarů.

Součástí cechovního řádu bylo trestání mistrů, kteří podváděli a okrádali zákazníky. Byly to většinou velmi přísné tresty, v Jevíčku např. byla železná klec blízko dnešní kašny na náměstí, a do ní byli dávání šejdíři a lichváři až do roku 1788. U klece byl pranýř (sloup hanby), u kterého byli připoutáni obyčejně odsouzenci za přestupky v oblasti majetkového práva (krádeže, loupeže), někdy i mrskání, eventuálně vypovězení z města.

Cechy města Jevíčka

V Jevíčku bylo: v roce 1732 ... 8 cechů
 v roce 1733 ...13 cechů
 v roce 1804 ...16 cechů

Cech řezníků

V 10. – 12. století byla poddanými provozována řemesla dle stálého zaměstnání, řezníci se zabývali pouze porážením dobytka. Řeznictví patřilo mezi základní obory, ze kterých se později vyvinulo například koželužství, brašnářství nebo ševcovské řemeslo.

Cechy začaly na našem území vznikat ve 13. století, byly zprvu bez psaných pravidel, vedené pouze tradicemi. Později se řády začaly sepisovat a předkládaly se králům ke schválení a potvrzení, tím se některé cechy staly privilegovanými. První cech řeznický byl v Praze zřízen roku 1359. Tomuto cechu se dařilo své výsady úspěšně obhajovat i přes politické zvraty a války. Cech dostal potvrzení privilegií i od Rudolfa II., ale zároveň byly stanoveny maximální ceny masa jako reakce na příliš vysoké ceny. Po bitvě na Bílé hoře byla privilegia obnovena pouze pro ty, kdo se přihlásili ke katolické víře. Následovala třicetiletá válka a s ní celkový úpadek. Poté přišlo klidné období, kdy byla privilegia obnovena a byl zakázán veškerý dovoz masa z venkova do Prahy. V rámci reformy Josefa II. byly cechy zrušeny, krátce po jeho smrti byly sice jeho bratrem Leopoldem II. obnoveny, ale jejich svobody byly silně omezeny. Řeznický cech se musel řídit verzí v období Leopolda II. až do roku 1859, kdy byly cechy všech řemesel zrušeny a 1. května 1860 byl vydán živnostenský řád. Řezníci tak mohli svou živnost provozovat kdekoli a nebyli vázáni na masné krámy.

Patronem řezníků je svatý Jakub.

Řezníci náleželi v Jevíčku k početně silným řemeslům, neboť chléb, maso a pivo tvořily základ stravy pracujících včetně nádeníků.

V roce 1732 bylo v Jevíčku 8 řezníků, v roce 1757 jich bylo 11.

V masných krámech, které byly na náměstí, mohli prodávat pouze domácí řezníci a to jen čerstvé nesolené maso. Cizí řezníci (huntýři) prodávali mimo masné krámy jen solené a uzené maso.

1696 – řeznický cech - Jindřich Ladislav a Jiří Protivec Žalkovští potvrzují řezníkům artikule převzaté z Olomouce

CECH MLYNÁŘSKÝ

Cech je řemeslnické nebo obchodnické sdružení, které hájilo práva a zájmy svých členů, dohlíželo na jakost a cenu výrobků, na výchovu učedníků a skládání mistrovských zkoušek. Plnil též úlohy zastupitelské, náboženské a společenské. V čele stáli cechmistři, určovali pracovní dobu kvalitu, množství (někdy i cenu) výrobků a postihy za šizení. Cílem bylo vyloučit konkurenci uvnitř města a udržet si monopolní pozici, proto vzbuzovali nevoli panovníků

Cechy vznikaly ve středověkých městech hlavně během 13. - 15. století, v menších městech ještě i v 16. a 17. století. Rušeny začaly být ve druhé polovině 18. století a především v 19. století, neboť bránily vytváření konkurenčního prostředí a technologickému rozvoji.

Každý cech měl své zasedání, nejznámější obřad těchto zasedání byla tzv. „otevřená truhlice“. Otevření víka cechovní truhlice (často umělecky zdobené) znamenalo zahájení schůze, naopak zavření víka znamenalo její konec. Řešil-li se spor mezi mistry, bylo dovoleno se jen mírně rozčilovat, křičet a zlobit se. Každý se musel ovládat! Jinak se víko zavřelo a provinilec musel zaplatit do truhlice jako pokutu několik tolarů.

Součástí cechovního řádu bylo trestání mistrů, kteří podváděli a okrádali zákazníky. Byly to většinou velmi přísné tresty, v Jevíčku např. byla železná klec blízko dnešní kašny na náměstí, a do ní byli dávání šejdiři a lichváři až do roku 1788. U klece byl pranýř (sloup hanby), u kterého byli připoutáni obyčejně odsouzenci za přestupky v oblasti majetkového práva (krádeže, loupeže), někdy i mrskání, eventuálně vypovězení z města.

Cechy města Jevíčka

V Jevíčku bylo: v roce 1732 ... 8 cechů
 v roce 1733 ...13 cechů
 v roce 1804 ...16 cechů

Cech mlynářů:

Mlynářské řemeslo patří v Čechách k těm nejstarším. Nejstaršími držiteli mlýnů byly kláštery a prebendy, později města a vrchnosti, které je dávaly do dočasného, nebo i dědičného nájmu mlynářům. Jako řemeslo bylo mlynářství dlouho nesamostatné. Nejníže stáli tzv. mlynáři náchlební, kteří pracovali pro vrchnost za mzdu. O něco vyšší postavení měli mlynáři pracující za určitý peníz, resp. díl důchodu, kterým hradili náklady na provoz mlýna. Nejlépe na tom byli mlynáři s pevným nájemným neboli úrokem. Dávka ze mlýna se platila podle počtu vodních kol a sestávala i z různých služeb vrchnosti.

Už v časech Karla IV. měli mlynáři vlastní cechovní organizaci. Protože jich však v této době ještě nebylo mnoho a byli roztroušeni po celé zemi, dávali se zapisovat k cechu pekařskému v nejbližším městě. Tak se dostaly na některá cechovní pečetidla kromě známého mlynářského kola a šířičiny také preclíky, žemle nebo perník. Poplatky za vstup do cechu bývaly vysoké.

Vyučený mlynář, který byl majitelem mlýna nebo alespoň jeho nájemcem, byl nazýván pan otec. Představoval hlavní osobu řídící provoz mlýna. U větších mlýnů se staral o obchodní záležitosti, reklamu, investice a rozvoj.

Technický pokrok si ve mlýnechrazil cestu jen velmi pomalu. Mnohé vytrvaly až do konce při vodním pohonu mlýnských kol a s mlecími stroji s mlýnskými kameny.

V roce 1859 bylo živnostenským zákonem zrušeno cechovní zřízení mlynářů. Začala se tvořit mlynářská společenstva a v roce 1883 se mlynářské řemeslo stalo svobodnou živností, čímž nastal úpadek úrovně mlynářství u nás.

Patronem mlynářů je Jan Nepomucký.

1737 – mlynářský cech - zřízení cechu

Mlynáři – model mlýna od pana Ludvíka Křivánka, erb (rovněž zhotovený p.Křivánkem), pytel na obilí s označením mlýna atd.